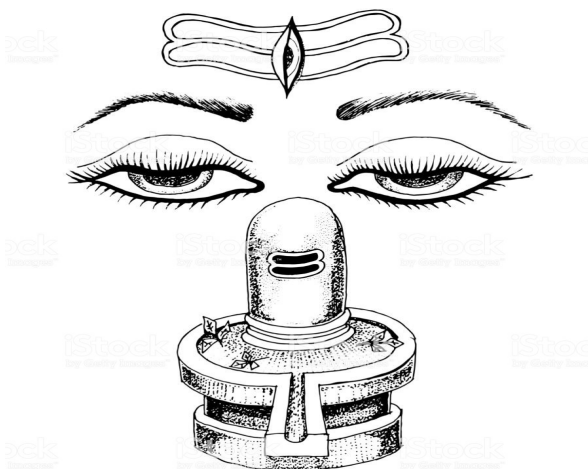

A Śiva Liṅgaṃ misztériuma

5.

Paśupati a Vadak Ura

A Śaiva hagyomány ősidőig nyúlik vissza. A Mohenjo Daroi és Harappai archeológiai leletek egy szarvas istenre úgynevezett PAŚUPATI-ra utalnak.

Paśupati jelentése a „Vadak Ura”. Ez egy olyan ősi korszakra mutat vissza ahol a rituális áldozatok bemutatása szinte mindennapos volt, mert a termékenységgel volt szoros összefüggésben. A Rettenetes erőszak miatt a szarvas istent Bhairavának, és Rudrának is nevezték, és félelemmel tekintettek rá. Ugyanakkor tisztelettel imádták a termékenységhezó áldásai miatt. (A Liṅgaṃ-imádatra külön kitérek nemsokára).

Ez az ambivalencia végigkíséri ezt a titokzatos Gurut, ugyanakkor izgalmas és misztikus köd fedí el a szemünk elől Öt, akit csak a beavatottak ismerhettek meg.

A világ populációja meg van fertőzve a különféle vallások dogmáitól, és spekulatív filozófiáitól. A sokféle hitrendszer pedig ellenségeskedésre és vallásháborúkra ad okot.

Ennek oka természetesen nem a sokszínűség, (ami toleranciával kezelhető), hanem az elvakult fanatizmus, és az emberi fajok egymás iránti gyűlölete, és acsarkodása.

Ezért az intelligencia használata elengedhetetlenül fontos hogy ne essünk spekulációk és dogmák hálójába. A Megismerés mindig egy folyamat, de a Tudás egy olyan hatalom, amit senki sem vehet el tőlünk, ha az a birtokunkba kerül.

Az Önmegvalósítás egy olyan lelki út, ami egész életen át tart. Sőt ha figyelembe vesszük a reinkarnáció tényét, akkor azt mondhatjuk, hogy több életen át zajlik szakadatlanul. Túl a filozófiákon és túl a vallásokon a Yoga fénye mindenütt ragyog.

A Védák szentírásaiban sok isten-aspektust találhatunk, és ugyanakkor van egy Mindenek felett trónoló Brahman, aki „mozdulva mozdulatlan”, és akinek formája az Univerzum. Személytelen és ugyanakkor személyes is, attól függ, hogy a yogi hogyan tekint rá. A védikus bölcsek külön filozófiát dolgoztak ki erre, hogy mindenki a neki megfelelő módon közeledhessen a Lét Forrásához.

A tantrikus bölcsek filozófiája is megegyezik azzal, hogy a Lét Forrása mindenek felett álló Egység, amit nem Brahmának, hanem Śivának hívnak és akinek Śaktija (ereje) kiáradva Univerzumként nyilvánul meg. A Tantrák tanításai bár sok helyen ellentétesek a Védák tanításaival, ugyanakkor a lényeges pontokban nem térnek el egymástól. Minden tanításra szüksége van a yoginak, hiszen az Univerzum folyamatosan tágul, és ezt a tágulást a tudat is követi, mivel a Lét és a Tudat nem választható el egymástól.

Śívát a védikus írások Bhairavával és Rudrával hozzák összefüggésbe. Ennek mitológiai okai vannak elsősorban. Śiva-Rudra a Védikus Trimurti (Isten-Háromság) egyik tagja, aki a ciklusok végén elpusztítja a világot. Ez a funkciója egyrészt pánikot kelt az emberekben, másrészt megnyugvást is, hiszen Śiva-Rudra démonölő. Ezáltal a megromlott világ tűnik el, hogy egy tisztább új teremtés lótuszvirága nyílhasson ki Vishnu-Narayana köldökéből. Mindezek a kozmológiai szimbólumok a megnyilvánulatlan Isteni Potencialitás kibomlását mutatják be a spirituális művészet nyelvén.

Visszatérve a kezdetekhez, a proto- Śiva vad szarvas istenéhez, az Indus -völgyi civilizációhoz jutunk.

Mohenjo-daroban az ásatások azt mutatják, hogy az Ősi szellemi tradíció: a Paśupati – kultuszban konzerválódott. A szimbólumok egyértelműen rámutatnak az Ős-yoga létezésére. A yoga és a tantrikus hagyomány létezett már egy ősi formában az árják megérkezése előtt is. A Dasyu (őslakos) tradíciókban a tantrikus formák domináltak, de amikor megérkeztek az árják, létrejöttek a politikai, kulturális és családi kapcsolatok.

Az Ősi tantrikus hagyományok keveredtek a Védikus hagyományokkal.

Bár a rendszerek némileg igyekeztek megtartani saját identitásukat, mégis az egyes tanok és hiedelmek egységbe lettek foglalva a különböző filozófiákkal.

Az uralkodó árják és a Dasyu királyok házasságokat kötöttek, valamint a társadalmi és kulturális integráció során elmosódott a különbség az árják és a Dasyuk (bennszülöttek) közt.

Az árja papi osztály istenségei közül Indra volt a legkiemelkedőbb. Ahogy teltek múltak az évek, a Rg-VEDA hősi istene: Indra elvesztette a kiemelkedő státuszát. Az árják nem tudtak rászanni magukat, hogy elfogadják a Śiva Liṅgaṃ imádatát, Indra mennydörgése és villámlása pedig nem tudott lépést tartani az érintetlen Himalája hatalmas Istenével.

Ekkor Viṣṇu lepett előtérbe, aki eleinte csak egy kisebb napisten volt a sok közül (Surya, Savitur stb.) Ő volt Narayana.

Akik ismerik a Szanatana Dharmát, azok azt állítják, hogy Viṣṇu a post-Rg védikus időszakban szerzett több attribútumot. Viṣṇu eminenciája lendületet kapott az ő avatárái által is.

A pre-védikus, Östantrikus ithyphallikus Śiva számos módosításon és permutációkon átesett, míg a Liṅgaṃ-Yoni kultuszból, bikán lovagló vad természetű Pusztító Rudra-Śiva istent faragtak.

A négy ősi civilizáció (Egyiptom, Mezopotámia, India és Kína) jobbára ismert mindenki előtt, viszont az Indus-völgyi civilizáció teljesen ismeretlen annak ellenére hogy ez nagyobb volt más civilizációknál. Mohenjo Daro és Harappa régészeti feltárásakor számos kézműves-ékszer, kerámia edény, zsírkőpecsételő, és amulett-maradványokra bukkantak, de mivel az Indus-völgyi írást a nyelvészek nem tudták megfejteni, ezért a civilizáció mélyebb titkai a feledés homályában maradtak.

Az elmúlt években még senki sem tudta megfejteni azt az ősi írott nyelvet, amely az Indus-völgyi pecsételőkön találhatóak.

Azonban sok képet és szobrot találtak, amelyek azt mutatják, hogy a szarvas Istent sok állat veszi körül. Az Indus völgyében talált pecsétek azt sugallják, hogy egy tagadhatatlan összefüggés van Pašupati és a kelták, **Cernunnos** nevű szarvas Istene között. Ez a kapcsolat a kettő között nyilvánvalóvá válik ha összehasonlítjuk a Pašupati és a kelta Gundestrupi leletet.

A **Gundestrup Cauldron** valószínűleg a leghíresebb üst a világon, és minden bizonnyal pogány körökben a legismertebb szerte a világon. Ezen látható a ma már klasszikus ábrázolása Cernunnos-nak, amelyen vadállatok között ül. Ezt gyakran nevezik „**lótusz**” testtartásnak. Térdigérő **bracae**-t (kezeslábast) visel, ez kelta stílusra vall. E mellé mintás övet, a lábán pedig szandált. Az arca szokatlanul borotvált, és a legfeltűnőbb momentum a szarvasagancs, amit visel. Ez egyértelműen azonosítja az alakot a szarvas istennel.

Az ő közvetlen környezetében többféle állat látható.

Valójában milyen állatok ezek? Elég nehéz megmondani teljes bizonyossággal. Egypár állatot talán, korrekt módon lehet azonosítani : egy szarvast, és egy kígyót.

A **szarvas** az ő jobb oldalán áll nagyon közel hozzá, ami arra utal, hogy erős kapcsolatot tart ezzel az állattal. Annyira, hogy az alak a szarvaséhoz hasonló agancsokat visel. A bal kezében Cernunnos egy kígyót tart. A Kígyó a mai napig jelen van a Śiva ábrázolásokon. Ez az Energia jelképe.

Megjelenik itt egy kutya vagy sakál, esetleg farkas szimbólum is. Egyelőre vitatható a kiléte. De mindenesetre hasonlít ez a Śiva -Bhairava ábrázolásokhoz, ahol szintén felbukkan a kutyaszerű állat. A többi állatot is próbálták beazonosítani, és azok is kivétel nélkül felfedezhetőek a modern Śiva ábrázolásokon.

Paśupati-ra (szarvas Istenre) vonatkozó mitológiai utalás megtalálható az ősi indiai és nepáli szentírás szövegekben.

A legendában található hivatkozás az indiai Śiva Istenre mutat, akinek a proto-típusát nevezik Paśupatinak.

A Skanda Purána azt mondja, hogy Śiva Isten sokáig egy nagy erdőben tartózkodott: Az úgynevezett „Sleshmantaka erdőben”. Śiva sok időt töltött el itt, mert nagyon jól érezte magát a vadonban. Annyira szerette az erdőt, hogy egy szarvas formáját öltötte fel. Akik találkoztak vele, elnevezték Paśupatinak. (Vadak Urának). A Paśupati kultusz elterjedt Harappában, és Mohenjo Daróban. De ha jobban utánanézzünk, kiderül, hogy az egész világon jelen van.

Paśupati nevének jelentése:

PASU: vadállat, állat

PATI: pásztor.

A pásztor ősi állattartó mesterség, életforma. A vadállatok háziasítása óta létező foglalkozás, így szinte minden kultúrában fellelhető.

A falusi kultúrák szentállata a tehén volt. Így terjedt el a „**Tehénpásztor**” jelző, amivel istent jelölték. (Go-Vinda)

A Legismertebb tehénpásztor- Istenség: Kṛṣṇa volt.

A tehén szimbolizálja az érzékszerveket. Ezért a „**Govinda**” nem más, mint a jógában használatos érzékek ura. Govindának nevezhető minden jógi, aki uralkodni tud az érzékein. Aki úgy tudja terelgetni érzékeit, ahogy a pásztor a teheneit.

A mítoszokban is szép számmal akadnak tehén alakú istenek, mint az egyiptomiaknál **Hathor istennő**. A görögök Hérát képzeltek el tehén alakban.

És itt van a tehén párja is a bika. Ez mint köztudott az Úr Śiva hátasállata.

Ez a férfiasság, a Megtermékenyítő erő szimbóluma.

A bikakultuszt a legendás Atlantiszra vezetik vissza, ugyanakkor tovább élt Egyiptomban, (Ápisz bika) Kréta szigetén és a perzsáknál is a bika tisztelete.

A perzsáknál a Mithras kultuszban volt szerepe a bikának akit legyőztek és ittak a véréből, hogy ez által életerőt és férfiasságot nyerjenek. Mithras a fény istene volt, ugyanakkor a termékenységé is, aki állandó harcban állt a sötétséggel és az anyagiassággal.

Ebben a tekintetben megegyezik az egyiptomi Oziris-szel.

A perzsa kozmológia szerint Ahuramazda teremtésének első állata a bika volt, melyet Mithras leterített és így jöttek létre a teteméből a hasznos gyógyfüvek. Mithrast a Taurus (Bika) csillagképpel kapcsolták össze asztrológiailag.

A görögöknél Zeusz isten is gyakran jelent meg bika alakjában.

A bikakultusz igen eleven volt a mítoszi Krétán, ezt tanúsítja a bikafejű Minotaurus mondája.

A bika szarvat a királyok koronaképpen viselték. A bika a hold állatát is jelképezte.

A babiloni holdistent, Nannart gyakran ábrázoltak bika formájában.

Az uralkodó kékre festette a szakállát, a Hold erejét jelképezvén, Úr romjai közül pedig számos gyönyörű, kékszakállú, arany bikafej került elő.

A mai asztrológia állása szerint a Bika csillagkép uralkodó bolygója a Vénusz, amely szinten a bika női jelleget mutatja.

A bikának tehát kettős jellege van. Egyrészt, a termékenység, gazdagság, életerő és a királyi hatalom jelképe, másrészt a gonosz, a sötét alvilág megszemélyesítéseként jelenik meg. Asztrológiailag pedig a föld elemet képviseli. A tűz elem ellenben az oroszlán szimbólumé, és az Úr Śiva párjának a háttérállataként ismert.

Az oroszlán, mely a szuverén hatalom, a nemes erő szimbóluma. Ezzel egyezik meg a Nap ami szintén a dicsőség és a hatalom jelképe. Az állatok királyát megtalálhatjuk, a híres műkénéi Oroszlánkapu díszétől, a nemesi és lovagrendek heraldikáján át, a modern művészeti alkotásokig. Az oroszlán nem csak uralkodói szimbólum, hanem ő a templom őrzője is. Különösen az egyiptomi, az asszír és babiloni templomok ábrázolásain fedezhető fel, a Távol-keleti vallásokban pedig sárkányként szerepel.

A sárkány szimbólumot nem nehéz összekötni a Kígyó szimbólummal, ami szintén Napszimbólum. Egyiptomban például az uraeus, vagyis a felegyenesedett kobra a fáraó hatalmának a jelképe volt.

Az oroszlánal összefüggésben megemlíthetjük még Káli -Durga tigrisét is ami a fékevesztett tantrikus energiák szimbóluma. A Tigrislovaglás ezért a Tantrikus erők uralására vonatkozik. Aki képes kapcsolatba lépni a tantrikus energiával, de azt legyőzni nem tudja közvetlenül, és elmenekülni sem tud előle már, akkor legjobb megoldás, hogy felugrik a Tigris hátára és vad vágatásra készíti.

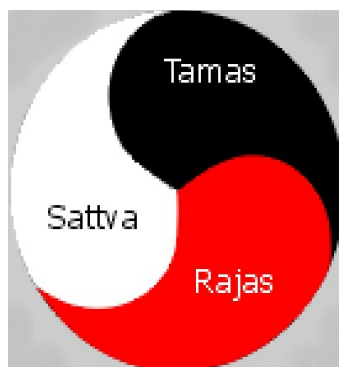
Addig tart ez a vágta, amíg a Tigris összeroskad, vagy amíg el nem kezdi megtanulni irányítani. Ily módon szinte szelíd hordozójává, háttér állatává tudja tenni.

Azok az erők lovagolhatóak meg, a gunák közül amelyek nagyjából a RAJAS ősmínőségnek felelnek meg. (A Sattwa-Rajas határatól a Rajas – Tamas határáig terjedő mezsgye ez) A **Tamas** erők olyan elementáris

lehúzó és elsötétítő energiák, amelyek már nem sorolhatóak a „meglovagolható” kategóriába.

„Az ember életében meg az extremitások és az extravaganciák is kihasználhatók, de a hülyeség nem használható ki. A stupiditás, az eltompultság nem lovagolható meg, mert az nem „Tigris”!

Ma Indiában Śiva az az Isten, akinek Paśupati a prototípusa. Az Ő imádatát egy Liṅgaṃ szobron keresztül mutatják be. A Śaiva templomokban ezért ritkán találhatóak szentképek, és szentszobrok. A leginkább használatos szobor a kő- Liṅgaṃ.

Harappa ősi városában is számtalan lingam szobrocskát találtak, ami szintén azt bizonyítja, hogy a Liṅgaṃ imádat teljesen elfogadott volt a Paśupati kultuszban is, és évezredek óta gyakorolták. A Śiva-Liṅgaṃ jelképe egyértelműen Śivához kapcsolja az Atyaságot. A Liṅgaṃ a Termékenység, és egyben az Atyaság szimbóluma. Sok más szentirat nevezi a Legfőbb Istent úgy hogy „ATYA”.